

Döneceğim Anne

— AuBaDe) · 26 Kasım 2025

bir gün anne bir gün
çıkıp gideceğimbu şehirden
belki bir tren, belki bir vapurda
anlımı dayayıp cama
dışarıdaki dünyaya göz kırpacacağım
dalgaların kıyıya vuruşu sabrıyla ölçülüyor
her açılan yelken, bir öncekinden biraz daha rüzgârsız
biraz daha tuzlu, biraz daha uzak

deniz nefes alıyor anne
ama biz bazen kendi içimizde boğuluyoruz
bir yosun parçasının akışına bırakıyoruz yönümüzü
bir vapur düdüğünün yankısında
bir martının çığlığında
bir su damlasının kayışında yeniden çoğalıyoruz

her gün bir sesimiz kısılıyor anne
duymadan
kimimiz bir iskelede beklerken
kimimiz bir balıkçının ağında
kimimiz bir dalganın kıyıya çarpışında kaybediyoruz acelemizi
insan böyle bir şey işte
susarken bile biraz akar
gülerken bile biraz batıyor içine

artık rüzgârlar daha ters
dalgalar daha aceleci
kimse kimsenin rotasına bakmıyor uzun uzun
bir yabancıнын omzumuza dokunup
“yolun açık olsun” dediği o kısacık anlarda
bütün liman duruyor
bütün fırtına susuyor anne

biliyorum
zaman elimizden kayan ıslak bir ip gibi

tutmaya çalıştıkça kayıyor
ama yine de açıyoruz yelkenleri
çünkü insanı yüzdürmeye yarayan şey
acı değil
umut değil
batmakla yüzmek arasında
o tuhaf direnç
adını bile bilmediğimiz iç akıntı

bir akşam anne, bu kez bir akşam
denizle konuşmayı öğreneceğiz belki
telefon ekranlarını değil
akıntılarının yönünü okuyacağız
kalabalık kıyılardan değil
içimizin derinliğinden geçeceğiz
bir kayığın ucuna oturup
hiç tanımadığımız bir dalgada
kendi hikâyemizi göreceğiz belki

ben döneceğim anne
çünkü hiçbir limandan ayrılmadım
bu defa kararlıyım
hepsi bu:
bir kürek ileri
bir dalga geri
biraz salınış
biraz kabulleniş

ve sonunda anlıyoruz anne
korkutan şey batmak bile değil
asıl tuhaf olan
denizin her şeye rağmen
bizi yine de taşıyor olması

,
Mustafa Yaman
19 Kasım 2025